

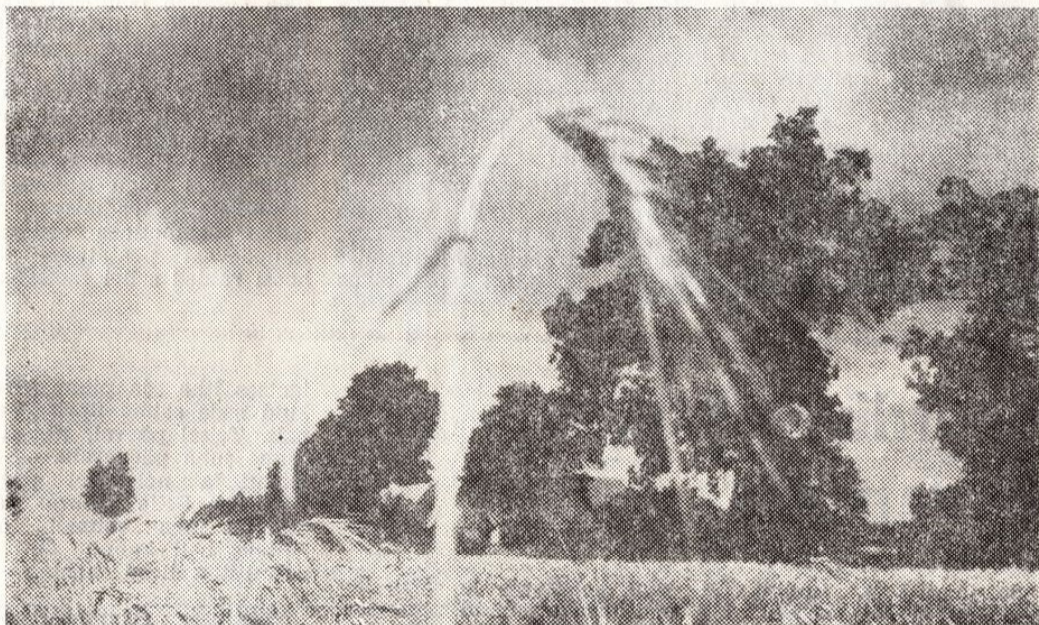
RAIKKÜLA

KOLHOOSI JUHATUSE JA ÜHISKONDLIKE ORGANISATSIOONIDE INFOLEHT

Nr. 8 (38) AUGUST 1990

August — lõikuskuu

Alles see oli, kui olime põhjamaa valgete ööde lummuses, lõomasid jaanilõkked ja külakiik käis neidude naeru saatel kõrgele-kõrgele.

Tuli juuli oma kesiste heinailmadega ning saju-sagaratega. Kel vikat ja rehavars varakult välkus, sai heina kui kulda. Hilisemate heinategu nii lüdinale ei läinud. Kes ees, see mees. Ega me loodust omatahtsi käima panna ei saa.

Juuli lõpul lõikasid kombainid esimese vilja.

Augusti alguseks said kurepoisid tuule tiibades-

se ja käivad nüüd iga päev hoolega kombainide taga «järelkontrolli» tegemas. Eks pikk tee talvekorterisse nõua korralikku ettevalmistust, sest loota tuleb ainult oma jõule.

Päris vihmavaesele kasvuajale vaatamata töötab vilja ja kartul tänavu korralikku saaki.

On augustikuu täiskuu-ööde aeg. On küpsemise ja saagi koristamise aeg. Veskid on uudsevilja ootel.

ERNI TAMMARU

Juhatuses

Loomapidajatele jahvatatakse vilja kolmapäeviti endises Aru sigalas.

Teenustasu maksta Valdek Satsile

— kolhoosi liikmetel 1 rbl.

kott (50 kg)

— teistel 1.50 rbl. kott

* * *

Vilja kuivatamine tasuliseks.

Olenevalt kuivati tüübist ja vastavalt väljaarvestatud teenustööde hinnale kehtestada ühe tonni teravilja kui-

vatamise täishinnaks 12—18 rbl.

Nimetatud tariifi järgi kuivatatakse mittekolhoosiliikmetele ja talunikele.

Kolhoosipered maksavad 50% nimetatud hinnast, so. 6—9 rbl./t.

Pensionäridelt kuivatamistasu ei võeta.

Kuivatatud vilja väljastab üldjuhul Malle Tõitoja. Vili peab olema laost 25. septembriks välja võetud või makstakse välja koos oktoobrikuu töötasuga.

Lähtudes 1989. a. keskmisest, arvestatakse kuivatamiskadu 22%.

Kullamaa kuivati probleem

Kullamaa kuivati on seni edukalt ekspuuteeritud. Paraku on ta nüüd muutunud tõsiselt tuleohtlikuks, kuna plekist torud on nõge täis ja läbi roostetanud.

Et kolhoosi juhatus ei pidanud võimalikuks remondi jaoks vahendeid eraldada (minimaalne kasutamine), siis tuleb asjast huvitatud kuivati kasutajail ise vajalik summa kokku korjata.

Võtan asjaajamise enda peale, muretsen materjali ja teen ise või lasen teha remondi. Kolhoosile hakkab maksma renti.

Asjast huvitatuil palun minuga ühendust võtta isiklikult või telefonil 64 568.

A. ANDERSON

Metsamees annab teada

LEPAST JA METSAST LAIEMAS LAASTUS. Viiekümnendail ja hilisematelgi aastatel levitati hoollega arvamust, et leppapuu on metsa umbrohi ja seda võib ja peab kõigi vahenditega hävitama. Teadagi, mis see valge lepp on — malts puit, pask puu. Tasu teist õigete puude hulka arvatagi.

Ometi hakkavad arusamad ja tõekspidamised muutuma, sealhulgas ka suhtumine lepassse. Võib-olla oleks huvitav teada, et Rakverre ehitatakse parketitööstus. Ühel Rootsi firmal olevat välja pakkuda tehnoloogia parketi valmistamiseks valgest lepast. Plaanijärgselt peaks see patent müüdma ka Eestile — Rakveres parketi valmistamiseks. Valgest lepast saab sel juhul kallihinnalise toodangu põhikom-

ponent. Praegugi maksab Püssi puidutöötlemise tehas 2meetrilise leppaprosi tihumeetrit 23 rubla peo peale. Oleks magu viimane aeg taasväärtustada kohapealsed rikkused ja neid mõistlikkuse piires otstarbekamalt kasutama hakata.

Paraku on kolhoosi juhtidel kõvasti rabelemist põhitootmisega ja kõrvalharude kasulikumale majandamisele ei jätku tööjõudu. Teisalt hakkame järjest kõvemini rääkima juba lähemas tulevikus tekkivast tööjõu ülejäägist.

Võib-olla annavad otsad mõistlikult kalkuleerimisel kokku viia?

SUHTUMISEST ELAVAS-SE LOODUSESSE. Kurb on vaadata elava puu poomist karjaia traadiga. Metsakaitse eeskirjade järgi on õigus

puu või põõsa elujõuetuks muutmise eest trahvida.

Pahandust teinud erakarja-ia valdajaga on vahekord ja vastutus selge. Kolhoosi karjaaedade valmistamisel poodud ja vigastatud puudele kahju tekitjat on juba märksa raskem vastutusele võtta, sest vastutame meie, st. ei keegi. Või kuidas?

Probleeme hakkavad tekitama talude metsad. Talunikud, kelle valduses on metsa, peavad eelkõige seda ise hooldama ja alles siis vastavalt seadusele tarbima. Praegu kolhoosile kuuluv metsamaa koosneb põhiliselt endistest talude metsamaadest. Kolhoosi aastane lageraide maht on umbkaudu tuhat tihumeetrit. Ametlikult juba olemasolevatele taludele eraldatud metsadest ei tohi kolhoos enam tikkugi raiduda.

Siinkohal olgu tulevastele talunikele teadmiseks, et alates maataotluse esitamise kuupäevast peatatakse kolhoosi raided sellel metsamaal.

Avaldusi ennetavad hoiatused ja meelevaldused on aga kohatud ja alusetud. Kolhoos peab oma raided kehtivast metsakorraldusest ikkagi tegema, olenemata subjektiivsetest arvamustest. Perspektiivsed talunikud! Selguse mõttes andke oma kavatsustest varakult teada, sest peatselt algab raiehooga.

Kui mets jaguneks talude või ühistute vahel, vaevalt siis palgid kauaks metsa vedelema jäävad. Praegugi saadakse näiteks individuaalselt ülestöötatud puit alati ja kindla peale õigel ajal metsast välja. Kolhoosi palgi saatusest hoolivad vähesed, mida siis veel loo alguses toodud lepast rääkida.

A. ANDERSON,
metsaülem

TOIMETUSELT. Kes siis selle metsas vedeleva materjali üle vastutama on seatud?

Spordiveteranina Budapestis

30. juunist 8. juulini oli mul õnn ja au osaleda VII Euroopa spordiveteranide meistri võistlustel Budapestis.

Osa võttis 26 riiki. Liidu võistkond oli umbes 400 liikmeline, sealhulgas Eestimaalt 52—53 inimest.

Asjad olid kippusid juba algusest peale veidi traagikoomiliseks kujunema, kuid kõigest järgemööda.

Sõitsime erirongiga. Vene inimesed olid kangelt võistlusvaimu täis ja kippusid igas jaamas, kus rong veidikenegi pikemalt peatus, hommikuvõimlemist tegema, ümber rongi jooksuma. Joosti, joosti, kuni ühes jaamas jäi üks papi rongist maha. Muidugi tõmmati hädapidur krääksti! peale ja papi huvitavalt pardale, kuid edaspidiste ootamatuste vältimiseks pandi vaguniuksed lukku ja enne Budapesti välja ei lastudki.

Ees ootas uus üllatus. Jaamas kedagi vastas polnud. Selgus, et meie saabusime jada vaksalisse, kuid bussid olid meid oodanud lääne vaksalis. Et kedagi sinna ei saanud, sõitsid nad lihtsalt minema. Hea nõu oli nüüd kallid. Ei jäänudki siis muud üle, kui kõigi oma suurte pampudega lõpuks trammile peale ja edasi majutuskohta. Otigi meile reserveeritud üks

kena koolimaja ja sama kenad ilusad puhtad põrandad. Puhtad ka magamiskohtadest, madratsitest ja isegi õlgedest. Kui seni olin kirunud oma põikpäisust kaasa vedada täispuhutavat madratsit ja tekki, siis antud situatsioonis olin ootamatult hoopis eeliseisundis, sest mõnel inimesel polnud hiljuti kaasas. Maga ja puhka end siis palja laua peal välja. Kuid nii oli ja jäigi kuni võistluste lõpuni... Paar meest käis väljas «pinksi» laua peal magamas. Sattusime lausa kaamerameeste huviobjektiks.

Et kuidas siis teiste riikide võistkonnad majutatud olid? Ikka inimese moodsa hotellides. Kes oma busside või isiklike autodega saabusid, võisid kasutada ka telkimise võimalusi staadioni lähistel.

Kuna vene inimesele välismaal igaks juhaks raha kätte ei anta, siis ei saanud me oma olukorra parandamiseks omal käel ka midagi ette võtta.

Süüa õnneks anti ja küllaltki hästi, kuid see polnud mõeldud tegevsporlastele. Ega ikka lahtja supi, hea kraanivee, saia, piprakaunade ja muu samase varal suuri tegusid ei tee. Hing

igatses liha ja piima järele, kuid seda saime üpris kasi-nalt. Teisel päeval, tõi küll, saime juba päevaraha — 100 forinti ja neljandal päeval veel 100. Selle «suure» raha eest oli juba võimalik osta näiteks neli kannu õlut või neli liitrit head mahla.

Võistluste eelviimasel päeval maksti igale võistlejale näo peale kaks tuhat forinti. Et järgmine päev oli laupäev ja kaubamajad ainult kolm tundi lahti, siis ole mees ja jõua selle ajaga raha kasulikult ära kulutada. Vahepeal tuligi kasutada ka turusuh-teid, st. hankida raha turult kaasavõetud asjakeste müü-gist.

See söögijutt on muidugi otseselt seotud ka sportlike tagajärgedega. Esinesime tunduvalt nõrgemalt ja kelle alad jäid võistluste lõpupoole, see seda kehvemini.

Mina tulin üldkokkuvõttes naiste kuulis IV (11.23) ja kettaheitel V (32.60) kohale. Et olin võimeline rohkemaks, seda tõestab kas või hiljutine võistlus Põltsamaal, kus tegin kuuli 11.84 (oleks Budapestis kindlustanud pronks-medali) ja ketast 35.32.

Ka rahalisest küljest on võistlustest osavõtt küllaltki kulukas. Minul tuli näiteks kõigi osavõtmiskulude katteks maksta 685 rubla. Siinjuures pean ma südamest tänama Raikküla kolhoosi, kes võttis 500 rubla oma kanda. Mõned eakamatel sportlastel, kes enam ei töötanud, tuli kõik oma taskust kinni maksta.

Etteruttavalt olgu märgitud, et järgmisel aastal on 18.—28. juulini Soomes Turus veterani maailma meistri-võistlused. Sissemaks on 200 Soome marka. Kui väga tahaks sellest osa võtta. Ainult ei oska kuidagi ära arvata, kuidas või kust see 200 marka saada + elamiskulud.

Kui veel kord tagasi minna võistlustele, siis tahtsime avatseremoonial teiste riikide eeskujul ka oma rahvuslippude all esineda, kuid see nulliti ära. Iga rahvusgrupp (baltlased) võisid oma lipukeid ainult tribüünil lehvitada.

Kui väga me Ungaris ka püüdsime selgeks teha, et me oleme eestlased ja Eesti Vabariigist, siis lõpptulemusena sulpsati meid ikka ühte suurde katlasse, millele on kirjutatud USSR.

Kui sinna sõitsime erirongiga, siis tagasi tulles polnud sedagi. Sõitsime kolme-nelja rongiga, kuid lõpuks koju me saime.

Kuidas Nõukogude sportlane end välismaal tunneb? Ausalt öeldes halvasti. Väga halvasti. Nõukogude sportlasena ei taha küll välismaale sõita. Eesti sportlasena küll.

Kui keegi oleks küsinud, et kas tahad välismaale jääda, siis seda mõtet küll ei tule pähegi. Mida sa teed võõra rahva seas. Oma kodu on ikka üle kõige.

Ja veel. Inimesed, kes kavatsevad edaspidi välismaale minna, peavad kõvasti keeli õppima, sest see on juba eneseväärikuse küsimus.

ASTA SATSI

Avali südamega esiisade radadel

2.—12. augustini viibisid Raikküla mail ja osalesid siin korraldatud Eesti Akadeemilise Orientaalselti teaduskonverentsil professorid Wilhelmine ja Arnold Keyserling.

Oma avakõnes rõhutas Arnold Keyserling: «Mulle tundub, et ma olen tagasi jõudnud oma juurte juurde. Mu isa (Hermann K.) pidas end eestlaseks. Ka mu isa, kui ta 1911. a. siirdus Raikkülalt ümber maailma reisile, ütles, et lühim tee iseenda juurde kulgeb ümber maailma. Enne oma surma ütles isa, et tal on tunne, nagu jalutaks ta ikka veel Raikkülas.»

Konverentsi eesmärk oli äratada meis üha suuremat huvi maailmakultuuri vastu, teadustada meid kui eestlasi,

tihendada Eesti ja Austria suhteid ja panna taas alus «Tarkuse Koolile».

Üheks huvitavamaks ettevõtmiseks oli Arnold ja Wilhelmine Keyserlingi korraldatud nädalane treeningseminar «Tee enesetunnetuse ni».

2. augustil avati Raikküla mõisa pargis mälestuskivi Keyserlingide kui suurte teaduse- ja vaimuinimeste mälestuseks.

Mõisaansamblit tutvustas kohalviibijaile oma isa ja enda mälestuste põhjal Ilse Rakkema.

Auväärt teadlastepaar tutvus põgusalt Eestimaa ja Raikküla ümbrusega, nii palju kui tihe ajakava seda võimaldas.

Kauged külalised avaldasid

kindlat soovi tulla järgmisel aastal Raikküla juba pikemaks ajaks. Nende suurim soov on, et Raikküla mõisas avataks «Tarkuse Kool», kus

nad oleksid nõus tasuta oma teadmisi jagama.

Loodame, et meie ja külaliste ühissuovid tõesti realiseeruvad.

Kilde Helene von Taube mälestusteraamatust (II k.)

Teatavasti ilmus A. Keyserlingi vanema tütre Helene koostatuna 1902. a. Berliinis oma isast kaks mälestusteraamatut, mis rajanevad A. K. kirjavahetusele ja päevaraamatutele.

Muu hulgas teeb II köites pikemalt juttu ka oma noorema õe Marie varajasest surmast ja selle tagamaadest.

Teise raamatu sissejuhatuses jutustab Helene Taube, et 1871. a. septembris sõitis Keyserlingide perekond meritsi Tallinnast Lübeckisse ja sealt edasi Berliini. Samal ajal viibis seal läbisõidul Itaaliasse ka suurvürstinna Helene. See oli viimane kord, kus A. K. oma soosijat viimast korda elusana nägi. Peterburis läbipõetud

näoroosi tagajärjel vürstinna tervis halvenes ja peatselt ta suri.

Oktoobris jõudis pere Weimari. Noorem tütar Marie süvenes innukalt kunsti ja muusikasse. Sõbrunes Weimari printsesside Marie ja Elisabethiga ning käis lossis neljal käel mängimas. Armastas väga kontsertidel käia, tal oli suur võime muusikasse süveneda.

Järgmise aasta alguses tuli Weimariisse Liszt, et esitada oma «Kristust». Ta suhtus andekasse tüdrukusse erakordselt sõbralikult ja kutsus teda koos emaga oma pühapäevastele muusikalistele matineedele.

Weimar oli tollal meeldiv paik. Marie tundis end seal

varsti nii koduselt, et ta kogu noore inimese otsustavusega tõrjus tagasi isa planeeritud sõidu Itaaliasse järgmisel sügisel.

Juba Raikkülas oli ta kirjutanud, kuidas tunneb end pärisaklasena ja peab Saksamaad oma isamaaks.

Oma isalt oli ta pärinud pideva hea tuju ja rõõmsa meele, kuid temas puudus nooruslik üleemeelikus.

25. okt. 1872 kirjutas A. K. parun von Uexküllile, et nad viibivad Weimaris. Ta on vaimustatud jumalikust ümbrusest, suurepärasest ilmadest, üllatavalt heast teatrist. Lühidalt, A. K. on üllatunud, kui palju see väikene, 15000 elanikuga paik pakub. Tütre muusikaliseks õpetajaks saab kohaliku konservatooriumi direktor hr. Müllerhartung. A. K. on leidnud seal ka võimaluse oma väikese sõnajalgade-alase töö trükkimiseks. Ta nimetab oma tööd tühi-seks, kuid ütleb, et nagu mesilane ei saa elada mett korjamata, nii ei saa tema ilma teadusliku tegevuseta. See olevat instinkt temas.

A. K. on kirjavahetuses paljude tuntud teadlaste ja vaimuinimestega.

Huvitub usu, ebaususe ja uskumise probleemidest. Jätkub religiooni, eetika, tahtevabaduse jm. pinnalt lähtuv poleemika pojava.

23. jaan. 1873 kirjutab A. K. parun von Behrile, et pere on Weimeris hästi kohanenud ja leiab, et Weimer on igati hea paik, kuid sügisel tahaks ta Itaaliale lähemale, et siis talv Roomas mööda saata. 1874. a. mais mõtleb ta pöörduda koju (Raikkülla) elulõppu veetma.

Professor L. Strümpellile kirjutab A. K., et kohtus 29. jaan. 1873. a. Berliinis ühel sõnajalgade-alasel kongressil Bismarckiga. Ta leiab, et B. on küll kurnatud ja närvid krussis, kuid nii korras on ta närvid ikkagi, et Saksamaa võib temalt veel palju oodata.

Taas on juttu usuprobleemidest.

(Järg pöördel)

Kilde Helene von Taube mälestusteraamatust

(Eelmise lk. järg)

Kirjas dr. E. K. von Baerile märgib A. K., et nii väga kui ta ka usub oma auväärt noorussõbra Bismarcki geeniusse, ei meeldi talle ometi usuasjade käik Preisimaal, Vajatakse uut Lutherit.

25. mai 1873 kirjas dr. Baerile vahetab A. K. mõtteid darvinismi ja spetsiaalsetest loodusteaduse probleemidest. Oma sõnajalgade uurimist A. K. Baerile ei saada, arvates, et see ei paku huvi. Aga ta ütleb toredasti: «Vanaduses tulevad nooruse unistused tagasi, seepärast muneb ka kapsaliblikas oma munad kapsale, mis talle nooruses röövikuna on maitsenud. Minu kapsas on kuiv süsteemaatika.»

6. juunil 1973 kirjutab A. K. parun von Behrile, et nad reisivad tütre Helenega Saale oru metsikusse, kaunisse ja turistidest veel kasutamata paika Thüringi metsades. Kirjutab, et Itaaliasse sõit osutub Mariele liiga varajaseks. Ise olevat väsinud välismaal viibimisest.

Prof. Strümpellile teatab

A. K. Weimarist 20. juunil 1873, et ollakse tagasi 10päevaselt reisilt Ebensforfi herrnhuutlaste kolooniasse ja Thüringi metsa. Kahjuks on Marie sel ajal haigestunud kurnavasse palavikku.

Oma päevikus kurdab Marie suurt nõrkust ja on otsata kurb, et peab end Saksamaast lahti rebima. Lõpuks paiskab kõrge palavik ta päris maha.

Perekond elab Marie haigust raskelt üle.

Juulis 1873 jõutakse taas Raikkülla. Marie haiguse puhul konsulteerivad tuntud arstid, kuid haiguse põhjust ei avastata. Näiline paranemine toob perele ajutiselt teatavat kergendust. Tuberkuloosi ei kahtlustata.

24. augustil kirjutab Marie vennale, et tunneb end jälle hästi ja tegeleb agaralt muusikaga. Käiakse palju jalutama, lävitakse sõprade ja tuttavatega ning tegeldakse agaralt seltskondliku eluga.

A. K. on uuesti maanõunikuks hakanud, sest arvab, et kuni aastad lubavad, peab inimene oma maaga ka ame-

tisidemeis olema. See olevat kenasti rahulik ametipost, isegi rahulikum kui pastoril.

Oma 23. nov. 1973 kirjas dr. Seidlitzile tõde A. K., et ta ei saa tõrjuda mõtet, et mingil ajal on tütrel puhkenud kehaehituslikul eelsoodumusei põhinev kopsuhaigus, mis areneb teatud pidurdustega aeglaselt ja paratamatult. Dr. Samson kui suurte teadmistega arst usub, et juba algusest peale poleks midagi parata saanud.

Parun v. Uexküllile kurdab A. K. 18. det. 1873 Raikkülalt, et vaatab murega tütre närbumist ja nendib: «Nooruses saadakse kaotusest rutem üle, kuid vanaduses on kõik teisiti, eriti kui kaovad need, kellest on loodetud oma mõtete ja tegude jätkajaid.»

Juttu on jälle riigimaksudest, millesse paranduste siseseviimine pole A. K. rüütelkonna peamehel maapäeval õnnestunud.

Ühes oma kirjas 4. jaan. 1874 printsess Elisabethile kurdab Marie, et ta ei saa enam naerda, kuna huuled on palavikust lõhenenud.

Helene meenutab: «Läksin 7. jaanuaril Marie juurde. Ta istus saalis sohval, seljas roosa kleit valge pitskraega. Nii nägin teda Weimaris sageli. Leo oli ta juures Ta ilusad juuksed olid ära lõigatud ja langesid nüüd blon-

dide lokkidenä otsaesisele, õrn nagu säras üleimilikus ilus. Suured silmad näisid nii tumedatena. Ta vaatas mulle kaua otsa, ta pilgus oli midagi imeliselt selginut, kuid ometi nii valulist.»

20. jaanuaril 1874 halvenes Marie tervis. Haige ei lasknud isa enda juurest ja küsis aina: «Miks? Miks?» Pärastlõunal nõudis ta, et Helene talle viimast korda klaverit mängiks.

21. jaanuari keskpäeval tuli arst. Marie oli huvitatud, mis arst ta olukorrast arvas.

«Ma tahaksin teada, kas pean oma mõtled suunama elule või surmale,» ütles haige.

23. jaanuari hommikul kell 3.30 oli ema üksinda Marie juures. Äkki tundis haige end halvasti ja ütles: «Ma suren.»

Kõik kutsuti kokku ja Helene küsis, kas Marie vajab midagi. Too vastas: «Ma suren. Jumal, sinu kätte annan ma oma hinge. Suudelge mind!» Agoonia kestis kella 6.30. «Lõpp läheneb, head ööd kõik, kõik!» olid ta viimased sõnad.

Esmaspäeval, 28. jaanuari keskpäeval Marie maeti mõisast väheke eemal seisvasse metsakesse, kodukalmistule.

A. K. leiab, et tulevik on muutunud tühjaks. Maja on tühi, elatakse mälestustele.

Vedas viltu

14. juulil 1990 kell 17.30 oli Anatoli Skriptšenko alkoholihoobes Rapla Kooli bussipeatuse juures, kus huli-gaansel ajendil tungis kod. Kuke autobussi. Tahtis süütevõtme ära võtta ja autojuhi masinast välja lükata. Hiljem põgenes miilitsatõttajate eest.

18. juulil 1990 Eesti Vabariigi Rapla Maakohus määras:

ENSV admK § 171 alusel karistada Skriptšenko, A. P. kahe kuu parandusliku tööga töökohas koos 20% töötasust kinnipidamisega. Määrus on lõplik.

* * *

Viinavõtmise juures tulevat silmas pidada kolme asjaolu: aega, kohta ja seltskonda. Kui nendega asi korras, siis

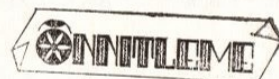
erilisi komplikatsioone polevat karta.

Eks need kogemustega kinnitatud rahvatarkused toimi nagu loodusseadused: ek-sid — kannatad. Ega ühe patuga pooleks viinaviskamise eest igakord ei karistata-gi, liistule tõmmatakse hoopis vahelejäämise eest.

Taoline vahelejäämine ähvardas hiljuti ehituse traktoristi Vassili Ivanovi jalameheks jätta.

Et kolhoosil mehe sisse siiski veel usku jätkub, ot-sustati riigituludesse kanda 1000 rubla ja panna ta tagasi traktorirooli.

Loomulikult tuleb V. Ivanovil kogu see «muusika» oma taskust kolhoosile «kinni taguda», pluss 200 rubla trahvi otsa. Neli kuud tasuta tööd hooletu — vaat, mis tähendab vale aeg ja koht!

ABIPELLUMISE PUHUL

KÄRT SAKS
AIN PILDRE

JUUBELI PUHUL

PERE KASVU-PUHUL

50

VELLO UDSO 25. aug.
HENNO VEINBERG 30. aug.

Meeli ja Sulev Oksaar —
tütar Kersti 17. juuli
Helle Tiirik ja Peeter Litter
— poeg Siim 17. juuli

SAAME TUTTAVAKS

Õnne Ojala — loomakasvataja
Urve Kivilo — seakasvatuse öövalvur

Vastutav toimetaja ERNI TAMMARU

Raikküla kolhoosi infoleht
Toimetus: 203502 Rapla
rajoon, Raikküla skj.
telefon 64 421; 64 475
Trükiarv 400

Tasuta
Maht 0,5 trükipoognat
Tellimise nr. 2349
Rapla Trükiakoda
Rapla, Kalda 2